

**O OPAKOM ZMAJU KORONAŠU
I O TOME
KAKO SU GA LJUDI
ZAJEDNIČKIM SNAGAMA POBIJEDILI**

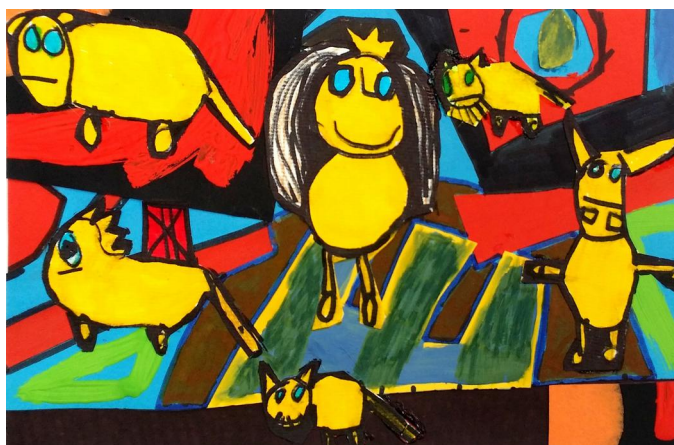
Bilo jednom jedno kraljevstvo u kojem su ljudi živjeli sretno i zadovoljno. Također i mali Luka i njegova sestra Ivana.

Svako jutro mama im je pripremala zajuttrak, a tata ih je vodio u školu. Za vrijeme nastave, pozorno su slušali što ih poučava prijazna učiteljica o brojevima, slovima, rijekama i životinjama. Najviše su voljeli slušati o životinjama, jer su ih oboje obožavali.

Doma su imali kujicu Elfi, koju su svaki dan, odmah nakon nastave, vodili na duge šetnje, bacali joj štap i s njom veselo trčkarali naokolo. Napisali bi domaću zadaću, a onda hitali van kako bi se igrali sa svojim prijateljima – lovili su se, igrali raznih igara, loptali. A Elfi bi im svako malo bi ukrala loptu, a kad bi joj rekli neka je verati, veselo bi mahala repom i lajala.

Povremeno, kad je bilo lijepo vrijeme, Luka i Ivana su s roditeljima odlazili u zoološki vrt. I to je bila prava uživancija! Gledati kako smiješno tapkaju pingvini ili kakve ludorije opet izvode majmunčići.

Samo je srijeda bila malo drukčiji dan. Srijedom poslijepodne imali su dodatne aktivnosti. Luka je išao u glazbenu školu na sate klavira, a Ivana na ples u plesnu školu.

Kad je padala kiša, djeca su imala male kućne nastupe. Mama i tata su oduševljeno pljeskali i za nagradu im čitali njihove najdraže bajke. Primjerice o Ivici i Marici koji su se izgubili u šumi. Ta im je oduvijek bila najdraža. Kako ih je krasno plašila!

Iskreno rečeno, katkad su se Luka i Ivana pomalo zadirivali. Tu i tamo su se prepirali tko je od njih dvoje više razbacao stvari u dječjoj sobi i tko će je pospremiti. Ili tko će igrati s crvenim figuricama „Čovječe, ne ljuti se“. Ali ništa za to. Povremeno se djeca prepiru, ali među nama, povremeno se prepiru i mame i tate. Najvažnije je da se svi na kraju pomire i opet se vole najviše na svijetu.

Svake nedjelje sve četvero su išli kod bake i djeda na ručak. Elfi su ostavljali doma, jer je režala na bakinu mačku Ankicu koja bi se uvijek ljutito nakostriješila i puhala na nju.

Nakon ručka, tata i djed su pili kavu i razgovarali o svemu mogućem, a baka, mama i djeca obično bi se uputili na ugodnu šetnju oko obližnjeg jezera. Bacali su ribicama i patkama mrvice kruha i grašak – to je za njih najzdravija hrana. U povratku, zaustavljali bi se u slastičarnici u kojoj je uvijek fino mirisalo na vaniliju i u kojoj je bilo toliko kolača i slastica da se nikako nisu mogli odlučiti koju bi odabrali.

I tako su sretno živjeli u ljubavi i veselju.

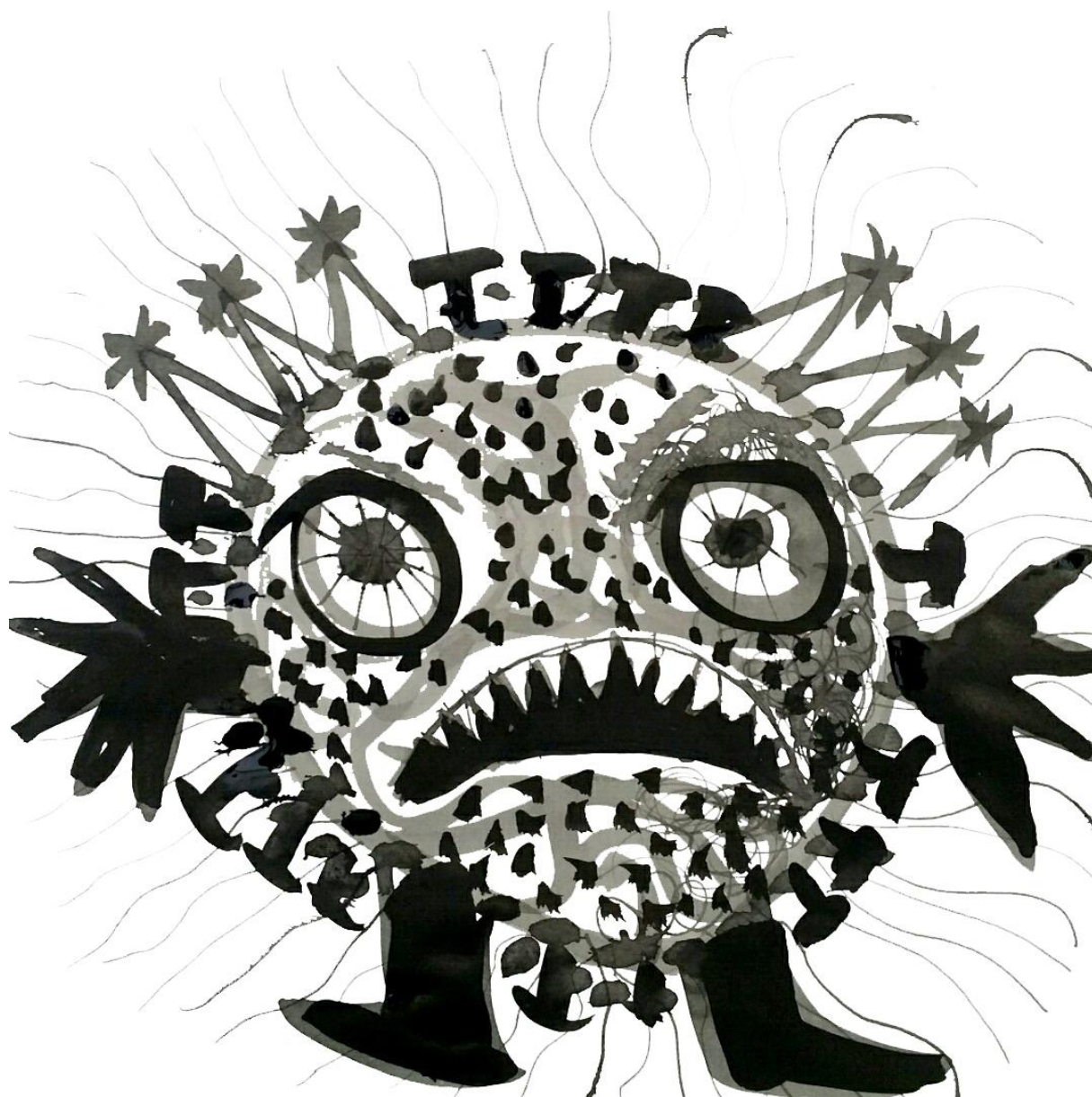

Ali jednoga dana njihovo kraljevstvo je iznenada napao opaki kralj Koronaš iz dalekog Istočnog carstva!

Nitko nije znao zašto. I kako se uopće usudio! To je bio strašni zmaj. Na glavi je nosio strašno čudnu krunu, ukrašenu šišmiševim krilima i kandžama i zmijskim rešićima, a što je najgore – s njim je u kraljevstvo stigla i cijela vojska Virusara! Zaposjeli su granice tako da nitko nije mogao ni van ni unutra, pobijedili su miroljubivu kraljevu vojsku, i zavladao je Koronaš.

Virusari su bili ogavni i gnjusni – cijelo im je tijelo bilo prekriveno bradavicama, iz nosa im je kapala sluz, a umjesto ruku su imali mala, odvratna ticala. Njima su brzo i lako doticali sve što su htjeli. Zvizzzz! Ukratko, grozno!

Osim toga, strahovito su i smrdjeli! Fuuuuj! Zamislite si

pokvareno jaje, zelene, pljesnive hrenovke, kakicu tvora, smrad kreme za cipele ili šampon protiv buha za pse i mačke – i kad bismo sve to pomiješali, zaudaralo bi sto puta manje nego što zaudara jedan sam samcat Virusar.

S tim svojim smrdom su posve zagadili zrak i ljudi su počeli kašljati. Kašljali su tako jako da ih je počela boljeti glava. Neki su čak dobili temperaturu i morali leći u postelju.

Odrasli su bili posve zbunjeni i uplašeni. Iskreno rečeno, počela ih je loviti panika. Što sad? Kako se braniti? Ni odrasli nemaju uvijek odgovor ne sve.

Netko se dosjetio da ih od tog smrada može spasiti zaštitna maska za lice. Svi su požurili u ljekarne i uskoro su sve maske bile rasprodane. Tko ih nije uspio kupiti, sam si je doma šivao od pamučne tkanine. Bolje bilo kakva maska nego nikakva, zar ne?

Ali smrad se sve više širio. Mnogi su smeteno trčkarali amo-tamo po gradu i za svaki slučaj kupovali velike zalihe hrane, pića i toaletnog papira. Što ako im Virusari sve potroše?! Što će onda?

Zmaj Koronaš je iskoristio sav taj kaos i svaki dan proglašavao brojne nove ukaze, odluke i raznorazne zabrane. Potom je, od silne radosti što je ljudima pokvario život, sam sebi pljeskao svojim velikim šapama i smijao se na sav glas, tako da je i on počeo kašljati.

I pravo mu budi, pa on je opaki, zlonamjerni zlobnik!

Tako je jednoga dana zabranio kazališta i kina. Sljedećeg dana bazene i igrališta. „Zar se zbilja ne smijemo bar malo zabavljati?“, protestirali su ljudi. Zmaj se još više naljutio i opet poslao na njih vojsku Virusara. „Bu, bu, bu!“ , skakali su ti smrdljivci među ljudima i još više ih plašili.

Potom je zmaj odredio ljudima strogi kućni pritvor. Zatvorio je gotovo sve trgovine. Zabranio je zubare. A kako je već bio zabranio sve slastičarnice, ljudi se nisu morali brinuti da će im se pokvariti zubi. Nekim je roditeljima zabranio da idu na posao, a nekima je pak naredio da moraju ići. Pa tko bi shvatio što se uopće događa?! A djeci je zabranio odlazak u školu. Ali budimo poštteni, djeca su se tome u početku obradovala – super, super, raspust! Međutim, vrlo brzo su uvidjeli kako im jako nedostaju prijatelji koje sad više nisu smjeli viđati.

Nisu se više mogli igrati, trčati okolo, loviti se, loptati. Bilo im je tako dosadno da su se poželjeli i onih prijatelja iz razreda koje su najmanje voljeli - i nećete vjerovati vlastitim ušima – poželjeli su se i nastave.

Luki i Ivani su ponajviše jako nedostajali baka i djed. Silno su ih željeli posjetiti i pasti im u zagrljaj. I da opet bude sve kao i prije.

„Što li sad rade baka i djed?“, mislili su svake nedjelje. „I gdje je maca Ankica? Vjerojatno grije na suncu svoj mekani krzneni kaputić – fino doma, iza prozora...“

Mama je svaki dan pričala s bakom telefonom, a razgovor je bio ozbiljan, često izrečen šapatom. O čemu li su razgovarale? Mama je poslije skrivala suze i bila žalosna. I tata je bio tužan. Luka i Ivana su to odmah opazili, iako se pred njima pravio da

je veseo i hrabar. Kad su još i tate uplašene, onda znaš da je ozbiljno.

A upravo to je opaki kralj Koronaš najviše i želio – da se svi tresu od straha pred njim. Ali evo ti figa! Ima peh, taj zlobni strašni zmaj! Luka i Ivana već znaju sve bajke napamet! A kao što je poznato, sve bajke su pune raznih nevaljalaca, zločestih vila i opakih čudovišta, a svejedno sve imaju sretan kraj!

Pa neće ovaj zmaj ostati kod njih zauvijek, zar ne? Puno je ljudi u kraljevstvu već bolesno i kašlje.

Da, ali gdje sad na brzinu pronaći junaka iz bajke koji će ga pobijediti?

Luka i Ivana su mislili i razmišljali ali, nažalost, nisu poznavali nijednoga junaka.

I tako je prolazilo vrijeme. Mama im je svako jutro pripremala zajutak, ali tata ih nije vodio u školu, nego je s njima svaki dan učio brojeve i slova kod kuće, u dnevnom boravku. Redovito su svi skupa vježbali, jer je tjelovježba jako važna za zdravlje. Dobacivali su si loptu, iako ju je Elfi, kojoj su nedostajale duge šetnje, već gotovo svu izgrizla i zaslinila. Preskakivali su i konopac. Često su pričali o svijetu iza prozora: o moru, o zvijezdama, biljkama u parku, šumi, filmovima koje su voljeli gledati.

Povremeno su zajedno pjevali vesele pjesme i plesali. To je

najviše voljela Ivana. Zajedno su i glumili neke odlomke iz bajki i priča. Tata se u tome nije baš najbolje snalazio, ali zato ih je sve nasmijavao do suza.

Mama je uvijek lijepo crtala, pa su svaki dan zajedno crtali ono što bi vidjeli kroz prozor. Virusari su mrzili kad su ljudi stajali kraj prozora. Tada su se skupljali na ulicama, bijesno pljuvali i prijeteće mahali svojim ružnim ticalima. Nisu željeli da ljudi otkriju kakve sve gadarije čine vani.

Ako bi se netko usudio širom otvoriti prozor, Virusari bi se hitro dizali u zrak soktali ljudima direktno u lice. Fuuuuj! Kako odvratno! Ljudi nisu mogli podnijeti taj smrad pa su brzo zatvarali prozore.

Virusari su Luki I Ivani već dojadili. Zato su im pokazivali jezik i pravili smiješne grimase.

A to je Virusare svaki put tako jako ljutilo da bi im popucale bradavice i iz njih procurio ljubičasti gnoj. Fuuuuj!

Jednoga dana, Luka si je bojcama uprljao ruke i hitro otrčao u kupaoonicu kako bi ih što prije ih oprao sapunom. Sapuna su sad imali previše, a ih mama ih je uvijek opominjala da često i temeljito peru ruke. Ali bojice nikako nisu htjele s ruku pa je Luka uporabio mamino sredstvo za dezinfekciju. Imalo je neobičan miris, ali ruke su bile blještavo čiste.

Onda se vratio do prozora i nastavio crtati. Bilo je vruće pa je širom otvorio prozor. Samo malo! I što mislite, što se dogodilo? Ništa. Apsolutno ništa se nije dogodilo. Nije doletio ni jedan jedini Virusar kako bi mu zaprijetio. Postao im je NEVIDLJIV.

„Kako je to moguće?“ začudio se Luka i pozvao sestricu. Ivana je došla do prozora i u istom trenu pred njima su lebdjeli brojni bijesni Virusari, ljutito režeći i vičući. Luka ju je hitro odveo u kupaonicu da i ona dobro opere ruke sapunom i maminim sredstvom za dezinfekciju. Vratili su se do prozora i – ništa. Ivana je postala NEVIDLJIVA Virusarima. Ha! Ha! Supać!

„Ivana! Što ako?...“ „Da“, složila se i oboje su se radovali trenutku kad mama i tata budu zaspali, a oni krenu na veliko istraživanje o Virusarima i njihovim zločestim djelima.

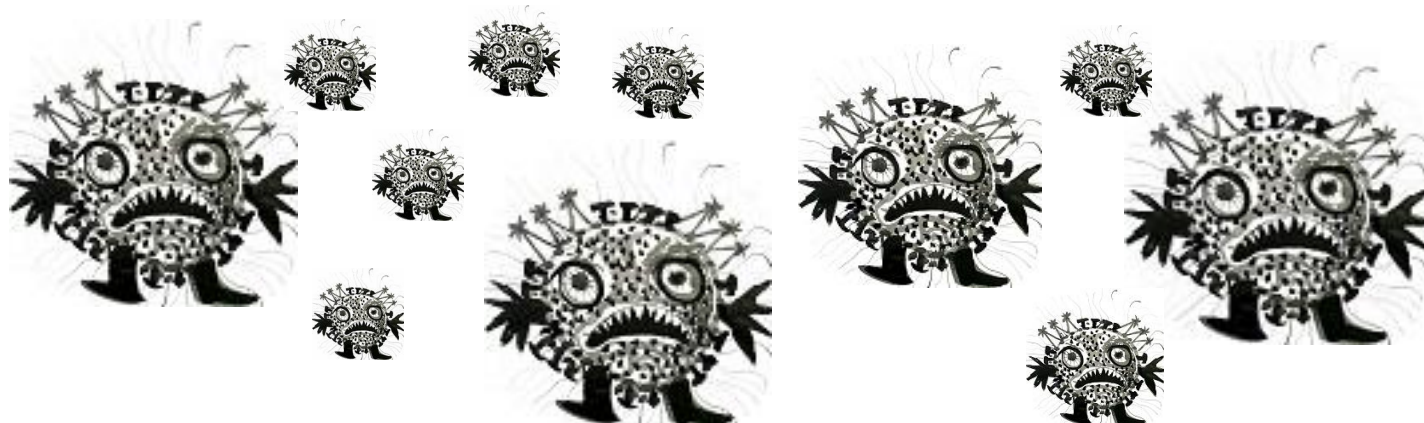
I napokon su dočekali. Roditelji su zaspali oko deset sati. Brata i sestra su dobro oprali ruke, kao i prije. Luka je mješavinom sapuna i dezinfekcijskog sredstva napunio svoj plastični vodeni pištolj. Ne može naštetiti, zar ne?

Na lice su stavili zaštitne maske koje im je sašila mama. Lukina je na sebi imala male plave autiće, a Ivanina malene bubamare. Kako su znali sve bajke napamet, sjetili su se ponijeti i vrećicu riže. Išli su u tamu i tišinu. Vrata su se jako zalupila za njima. Bum! Malo su se uplašili pa su se brzo uhvatili za ruke. Bilo im je lakše i onda su se polako uputili u nepoznato. Dok su hodali, bacali su za sobom zrna riže. Osjećali su se kao pravi junaci! Heroji iz priča. Kao Ivica i Marica! Samo što njih na kraju puta nije čekala vještica nego opaki zmaj.

Pronaći njegovu jazbinu i nije bilo tako teško. Znali su da tamo ima puno smrdljivih Virusara, stoga su samo išli za svojim nosićima. Sva sreća da su imali zaštitne maske!

Išli su i išli dok nisu došli do ogromne sive zgrade. Izgledala je hladna i velika. Na tlu pred ulazom ležala je potrgana ploča. Na njoj je nešto pisalo velikim slovima. Luka je išao u drugi razred, Ivana je bila godinu mlađa, pa im nije bilo teško pročitati što piše. „ MI – NI – STAR, ne: MI - NI – STAR – SSS – TVO ZDRA – VV – STVA.“ Digli su pogled i tamo gdje je prije visjela ploča, sad je pisalo: „ KO – RO- NA – ŠE – VO MI – NI – STAR – STVO“ . To su već znali pročitati, „ PR – LJAV – ŠTI – NA I SME – ĆE.“ Fuuuj! Tu je, dakle, živio zločesti zmaj. Vani

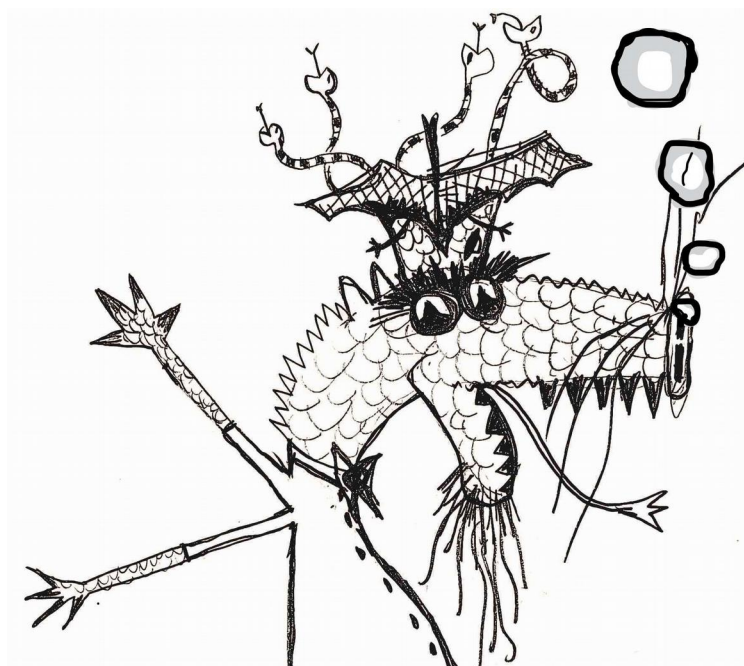
se skupilo mnoštvo smrdljivaca. Gurali su se oko ulaza – jedni su htjeli van, a drugi unutra. Djeca ih još nikad nisu vidjela u tolikom broju. Nisu ih mogli prebrojati, a bilo ih je jaaako puno.

„Joj, a što sad? Sva sreća da nas ne vide“, pomislili su Luka i Ivana. Nisu naglas ništa izgovorili kako se ne bi odali – ipak su došli tu špijunirati! Ni kad su ušli unutra i našli se pred groznim zmajem, nisu vrisnuli od straha, premda su se pošteno uplašili i još jače se primili za ruke.

„Danas smo zaplijenili pola milijuna i 200.000 zaštitnih maski za lice, o, naš svemogući! Zaključali smo ih u portirnicu“, hvalili su se i klanjali zmaju Virusari.

„Samo?!“ ljutito je zagrmio zmaj a iz nosa mu je prokuljao gusti dim.

Ali sad -sad -sad ne – ne mo –gu pokrivati usta, o, naš svemogući“ mucali su od straha pred zmajem prestravljeni Virusari. Oni koji su se najviše uplašili, počeli su se tresti, i tresli su se i tresli, dok nisu odjedanput počeli pucati kao mjehurići – puff, puff ! – i samo su nestali.

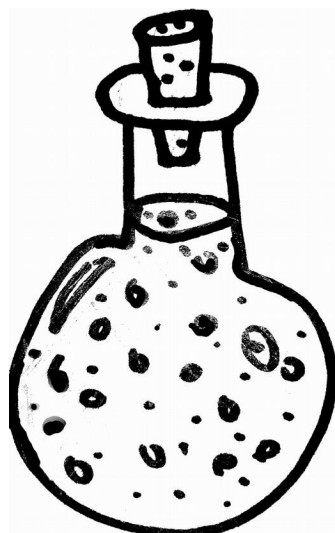

Iznenadeni Luka je pogledao Ivanu koja je također opazila što se zbilo.

„S- S- Samo pogledaj, ko- ko- koliko kapljica i sluzi od kašlja smo sakupili! Samo za tebe!“ Virusari su pokazivali zmaju bocu punu sumnjive tekućine. Od straha je pukao još jedan od njih. Puff!

„Odlično! Daj mi to!“, zmaj je nestrpljivo zagrebao oštrim kandžama po podu i s velikim tekom potegao iz boce.

„Njami! Znae što? Neću više toliko vikati na vas, a vi prestanite pucati! Trebam vas što više!“ , rekao je zmaj i prestao puštati dim.

„Pa- pa- pa nismo mi krivi. Dobro znaš da- da- da nas ljudski strah čini snažnijima, a ka- ka- kad se mi uplašimo, s nama je go- go- gotovo - puknemo i kraj. A ti nas plašiš. Jako.“

„Grrrr... Dobro, već sam vam obećao da vas više neću plašiti.“, sit svega, zarežao je zmaj. „A liječnici? Jeste li ih već sve zarobili?“

„Kao što si naredio, o, najjači. Sve doktore i one njihove medicinske sestre i bolničare. Zaključani su u podrumu. Ali ima ih previše. Sad ih zatvaramo i u urede u prizemlju i na prvom katu.“

„Izvanredno!“, zadovoljno je zapreo zmaj.

„Za svaki slučaj, zarobili smo i zubare!“ pohvalio se jedan Virusar.

„Daaa! A još i ljekarnjake i higijence, ha, ha!“ zlobno se nasmijao drugi.

„Ljekarnike i higijensko osoblje!“ ispravio ga je treći.

„A daaa“, posramio se onaj. „Pardon!“

„Što je s vatrogascima?“ prosiktao je zmaj.

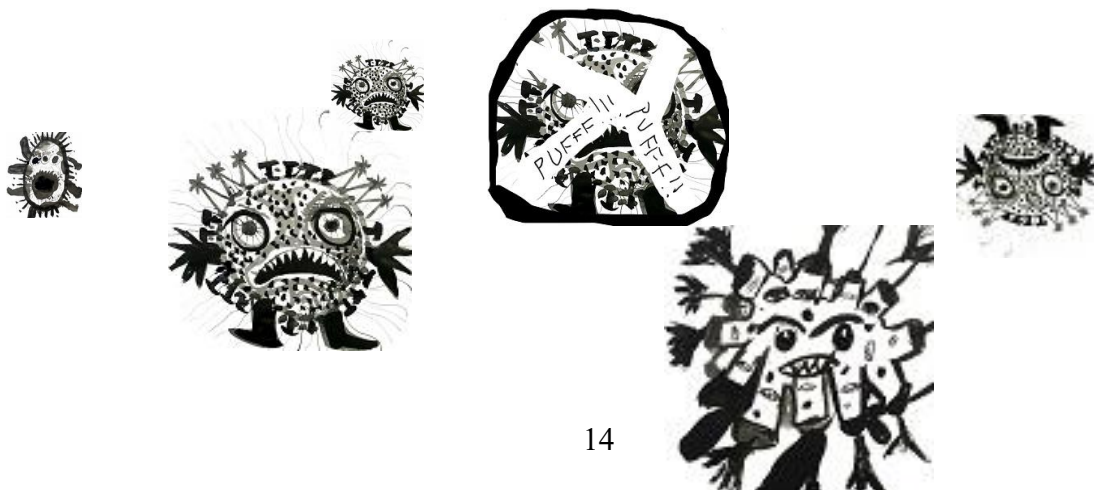
„Ni- ni- nismo još s- s- sve,“ skrušeno je priznao Virusar, a kad ga je zmaj ošinio ljutitim pogledom, brzo je dodao: „Ali gotovo sve!“

„Oni su okretni, jaki, brzo se kreću i imaju one svoje sjekire i cijevi s velikim mlazovima ledene vode, i me- me- mene je s- s- strah od njih,“ rekao je sav uplašen još jedan Virusar – i puff! – nestao je.

„Tako ne ide ! A ne! Zabranjujem vam da se plašite!“

„Kako ti zapovijedaš, o, veliki zmaju!“ u jedan glas povikaše svi Virusari. Ipak je jedan koji je stajao sasvim otraga puknuo – puff!, što su ostali pred zmajem prikrili glasnim roktanjem.

„Dobro. To je, dakle, riješeno. Kad zarobite sve preostale vatrogasce, uhvatit ćete se policajaca.“

„Kako ti zapovijedaš, o, veliki zmaju!“

„A kad konačno završite s njima, ljude ništa više neće moći spasiti. Ništa! Ha, ha, ha, ha! A onda ćete sve ljude pustiti van iz izolacije!“ zagraktao je zmaj gromoglasnim smijehom. „Neka se svi zaraze! Posijmo strah! Raširimo kašljivu bolest po cijelom kraljevstvu i onda ću svog otrovnog napitka imati napretek, ha, ha, ha! To će biti pravi užitak, mljac! Njami, njami!“, veselo je preo zmaj i bučnim korakom polako otišao u svoje odaje. Vojska Virusara je odahnula s olakšanjem i raspršila se na obavljanje svojih zadataka.

Luka i Ivana su bili vrlo nestrpljivi – što prije moraju smisliti plan za spašavanje!

„U podrum! Moramo osloboditi sve zarobljene!“, tiho su se došaptavali i neprimjetno, na prstima, polako krenuli niz dugački hodnik prema stubama koje su vodile do podruma.

Čuvala su ga dva odurna Virusara:

Što sad? Aha! Imali su rižu!

Luka je uzeo cijelu šaku i – zviz! – bacio je jednome smrdljivcu u lice.

„Aaaaaa!“ zaurlao je Virusar. „Ovdje je nešto strašljivo!“

„Ne luduj! Nema nikoga! Strah ti je u glavi,“ prekori ga drugi Virusar.

Ali mi dobro znamo da su tu nevidljiva djeca, zar ne?

Sad je šaku riže uzela Ivana i – zviz! – bacila je drugome Virusaru u lice.

„Aaaaa! Što je sad to?“, razljuti se ovaj.

„Aaaaaa! P-p- pa rekao sam ti! Tu- tu-su duhovi! Plašim se!“ Tako se tresao od straha da je puknuo i nestao. Puff!

„Grrrrr! Bedak jedan! Ali saznati ću ja što je to!“ Počeo je njuškati okolo i već se opasno približio uplašenoj Ivani. Srećom, nije ju vidio! Luka je brzo zgrabio svoj mali plastični pištolj i štrcnuo Virusaru pravo u lice. Virusar se nije stigao ni uplašiti nitresti, a već je puknuo. Puff! Vidite li sad koliko je sapun važan?

„Odlično! Idemo dalje!“ rekao je Luka. „Dodji!“

Sad su mogli otrčati stubama do podruma. Na svu sreću, Virusari su bili toliko glupi da su ostavili ključeve u bravama. Djeca su hitro otključala sva vrata – klik, klik, klik, klik... Van je izišlo mnoštvo liječnika i liječnica, zubarica i zubara, ljekarnika i ljekarnica u bijelim kutama, sestara i bolničara u plavim, higijensko osoblje u odijelima s kravatama, vatrogasci u svojim uniformama s kacigama na glavama. Nisu mogli vjerovati tko ih je oslobodio! Dvoje pravih malih junaka! Ali nije bilo vremena za slavlje. Pitali su djecu kako im je to uspjelo. A Luka i Ivana su jedva dočekali da im ispričaju kako su temeljito oprali ruke

sapunom i dezinfekcijskim sredstvom i kako su tada postali Virusarima nevidljivi. I da zmaj pije otrovnu tekućinu koju od bolesnih ljudi sakupljaju ti smrdljivci. I da su smrdljivci obični bojažljivci i puknu kao mjehurići kad se stresu od straha i jako uplaše.

Zarobljenici su, naravno, za učinak dezinfekcije i nevidljivost, dobro znali. Upravo stoga ih je zmaj Koronaš i držao u zarobljeništvu, kako ne bi mogli ljudima savjetovati što da rade i kako da se spase. Ali za otrovni napitak su čuli prvi put. I to da su smrdljivci tako bojažljivi. Ni to nisu znali. To je bila novost! U tome, dakle, leži tajna. Hm...

Svi spašeni su se podijelili i neprimjetno krenuli na raskuživanje ruku sapunom i sredstvom za dezinfekciju. Oni su se nalazili u Ministarstvu zdravstva, što znači da ih je bilo dovoljno jer su se tamo posebno trudili za higijenu.

Iz zaključanih ureda u prizemlju i na prvom katu su oslobodili ostale zarobljenike koji su, također, požurili oprati ruke sapunom i dezinfekcijskim sredstvom. Sad su svi bili posve nevidljivi i mogli su neopaženo napustiti Ministarstvo. Sa sobom su ponijeli sav sapun i sredstva za dezinfekciju. Nisu zaboravili ni maske zaključane u portirnici.

Ali nisu otišli svojim kućama. Raspršili su se po cijelom kraljevstvu. Išli su do najudaljenijih kutaka kako bi izliječili sve koji su se razboljeli. Dan i noć su požrtvovano skrbili o njima. Ali neke nisu mogli spasiti i stoga su bili jako, jako žalosni. Međutim, većinu ljudi su spasili i svima su savjetovali kako da se sami brane: nositi zaštitne maske i ako budu kašljali, kašljati u maramice, kihati u rukave. Tako Vojska Virusara neće moći prići ni do jedne jedine kapljice koje nam, dok kišemo i kašljemo, lete iz nosa i usta. To znači da neće moći skupljati onu otrovnu tekućinu koju pije opaki zmaj. Rekli su ljudima i kako se smrdljivci, ustvari, jako boje. Da žive od ljudskog straha i ako ih se ljudi prestanu bojati te na njih, na primjer, iznenada puhnu – puh! – ili glasno zalupaju nogama u hodu – top, top, top! – ili ako ih djeca na osobito grozan način nacrtaju ili

oblikuju u plastelinu, a onda im svoje crteže i figurice stave pod nos, Virusari će se tako strašno uplašiti da će puknuti od straha. A opaki zmaj Koronaš će izgubiti sve svoje pomoćnike.

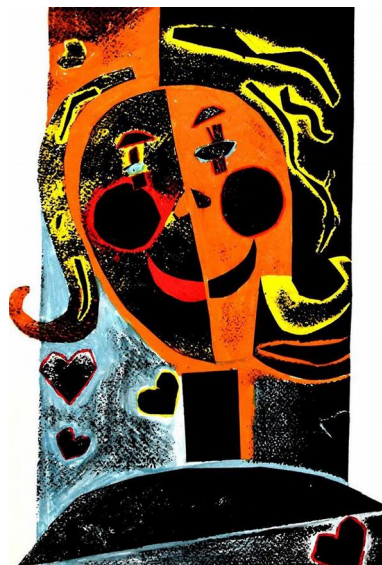
Kad je zmaj saznao da su svi njegovi zarobljenici pobjegli, strašno se razljutio i svojim bijesom toliko uplašio svoju vojsku, da su svi Virusari redom počeli pucati i nestajati – puff, puff, puff...!

Kad su ljudi počeli slušati savjete, preostali Virusari su počeli nestajati. To se, naravno, nije dogodilo preko noći. Trajalo je neko vrijeme, jer se vojska Virusara na sve načine borila protiv ljudi, prijetili su svojim odurnim ticalima, pljuvali i režali, širili smrad na sve strane. Ali ljudi se nisu dali i na kraju su ih slavno pobijedili!

Zmaj je ostao sasvim sam, bez ijednoga pomagača. Niti jednoga vojnika iza kojega bi se mogao sakriti. Izgubio je svu svoju moć i snagu. I kao što se ispostavilo, on je bio samo obični galamdžija! Jednom riječju, jedna velika sramota! Policajci i vatrogasci su ga zajedničkim snagama potjerali iza granica kraljevstva. Zmaj, poražen i sam, odletio je daleko, daleko, možda natrag u svoje Istočno carstvo.

Svi su se radovali i uzvikivali: „Hura! Hura! Hura!“ Triput hura za sve naše liječnike, medicinske sestre, bolničare, spasioce, ljekarnike, higijensko osoblje, znanstvenike, epidemiologe, vatrogasce i policajce! A također, triput hura za naše malene, Luku i Ivanu, naše prave male junake, koji su ih sve spasili iz zarobljeništva!

Tko, još tko se zmaja boji?
Smrdi, vrišti da te glava boli!
Samo nam sapuna treba,
da nas bolest ne uvreba!
Masku si na lice stavi,
baš kao vitez pravi!
Zbogom tebi, zlobni zmaju!
Svome sada ideš kraju!

Ovo su sad svi pjevali i radovali se što je sve opet bilo kao prije. Odrasli su se vratili na posao, a vesela djeca u svoje škole, gdje su napokon opet bili sa svojim prijateljima i učiteljima.

Luka i Ivana su s mamom i tatom otišli kod bake i djeda, premda nije bila nedjelja. Koliko suza radosnica, poljubaca i toplih zagrljaja!

Djed je još uvijek kašljao – bio se jako razbolio, pa je mama tako često plakala – ali sad se osjećao puno bolje. Djeca su sjedila uz njegovu postelju, milovala mu ruku i pričala mu o svojim neobičnim doživljajima.

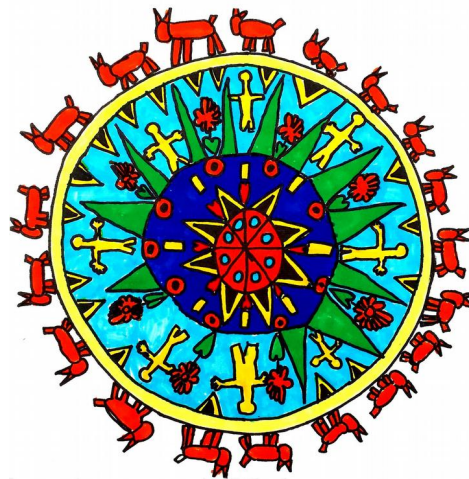
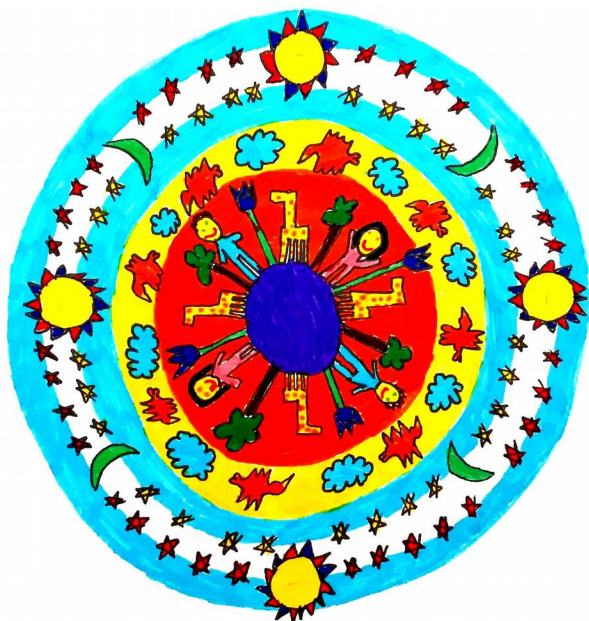
Čak su i kujica Elfi i bakina maca Ankica sad postale nerazdvojne prijateljice – tako su se radovale što je sve sretno

završilo! Sad su skupa ludovale po vrtu.

Stanovnici kraljevstva su još neko vrijeme nosili zaštitne maske. Sve dok sav smrad od virusa nije u potpunosti nestao. A ruke... Što? Tako je! Temeljito i često su ih prali i dalje kako se zmaj Koronaš nikad više ne bi vratio!

I vi, djeco, također ih uredno perite. U redu? I fino nosite zaštitne maske kad idete van. Ustvari, već znate da se protiv Virusara možete boriti i vi! Naravno! Možete nacrtati odvratnog smrdljivca Virusara ili ga oblikovati u plastelinu i staviti ga u prozor. Kad Virusar bude letio pored prozora, uplašit će se i puknuti kao mjehurić od sapuna. Puff! I puknut će!

BILJEŠKA O PRIČI...

U ovom trenutku puno djece (a i odraslih) doživljava znatan stres i nesigurnost koji su povezani sa širenjem koronavirusa. S pravim mjerama protiv virusa još nitko od nas nema iskustva. Stanje se mijenja iz dana u dan, a način života u potpunosti nam se promijenio. A mala djeca osobito trebaju svakodnevnu rutinu koja im pruža osjećaj sigurnosti i predvidljivost života.

Bajke djeci pomažu da se lakše suočavaju s neuobičajenim i teškim okolnostima te ih počnu bolje razumijevati i prihvaćati, a istovremeno u njihovu svakodnevicu unose malo humora i razigranosti.

Iz tog razloga, autorice su udružile snage i pro bono napisale interaktivnu priču „O opakom zmaju Koronašu i o tome kako su ga ljudi zajedničkim snagama pobijedili.“ Svako se dijete može pridružiti borbi protiv zmaja. Kako? To ćete otkriti na kraju priče!

Zmaja Koronaša i Virusare možete hrabro obojiti bojicama!

BILJEŠKA LIJEČNIKA...

Liječnici zdravim ljudima bez simptoma ne preporučuju nošenje maski, ali preporučuju strogo poštivanje fizičke udaljenosti od drugih i pridržavanje osnovnih pravila higijene (temeljito pranje ruku sapunom ili sredstvom za dezinfekciju, kihanje i kašljanje u rukav). Maske djeluju samo ako su izrađene od odgovarajućih materijala. Ljudi koji pokazuju znakove bolesti moraju u samoizolaciju i ostati doma dok ne prizdrave.

BILJEŠKA O AUTORICAMA...

Priču su osmislile i na češkom jeziku napisale sestre Alice Čop i Klara Veselska, iz Praga, Češka. U ideji im je pomogla i njihova majka, Eva Veselska, a zmaja je nacrtao i pomogao sa zamislima Kajetan Čop. Drugi crteži rad su učenika OŠ Miha Pinter Toledo, podružnice Plešivec i CVIU Velenje. Nastale su pod vodstvom njihova učitelja likovne kulture, Roberta Klančnika.

Prijevod na hrvatski jezik: Nives Prajo Košir.

Uredili: Alice Čop i Kajetan Čop.

Klara Veselska je dječja klinička psihologinja i psihoterapeutkinja. Alice Čop je kazališna djelatnica koja već 20 godina piše i stvara za djecu.

© 2020 Klára Veselská a Alice Čop